

РЕШЕНИЕ

№ 5569

гр. София, 18.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 04.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Танка Цонева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **11652** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 и сл. от Закон за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на А. А. Г. против Решение № РД-11-42/07.11.2024 г. на Министър на икономиката и индустрията, с което е постановен отказ от страна на административния орган във връзка с искане за предоставяне на обществена информация по подадено заявление № 94-ДОИ-34/2024 г.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, поради противоречие с материалния закон, съществени нарушения на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона.

Според изложеното в жалбата, органът след като се позовава на липсата на исканата информация, т.е. на фактическата невъзможност за предоставянето ѝ, следва да посочи в отговора си до заявителя защо не разполага с конкретната информация, с която е разполагал, както и от кой момент е станало това, за да може да бъде проконтролирана дейността му, с оглед обществената необходимост от откритост, прозрачност и законност при осъществяване на правомощията му.

По изложените съображения се отправя молба към съда за отмяна на обжалвания акт и задължаване на административния орган да се произнесе по подаденото заявление, като предостави достъп до поисканата информация.

В съдебното заседание, проведено по делото жалбоподателят А. А. Г., редовно призован, се представлява от пълномощниците си - адв. С. и адв.Ш., които поддържат

аргументите, развити в жалбата. Претендират присъждане на разноски по представен списък по чл.80 ГПК.

В представена писмена защита се излагат допълнителни доводи за отмяна на оспорения административен акт. Сочи се, че съдебната практика е категорична, че чл.33 от ЗДОИ се прилага, когато органът не е нормативно задължен да създава и съхранява информацията. В случая към заявлението било приложено протоколно решение на МС, съгласно което на ответника било възложено да изготви и изпрати отговор до Европейската комисия, в който да изрази позицията на България за прекратяване на двустранните инвестиционни договори с държавите-членки на ЕС. Именно този отговор до Европейската комисия представлявал търсената от заявителя обществена информация, която ответникът не му е предоставил. Писмото посочено от ответника, че изразявало позицията на България съдържало текст, който се различавал от текста на позицията, която била одобрена с протоколно решение на МС. Ответникът не поясnil от къде произтича разликата в текста, поради което оставало съмнение, че това не е търсената от заявителя кореспонденция.

Ответникът – Министър на икономиката и индустрията, редовно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител. В депозиран писмен отговор изразява становище за неоснователност на жалбата и отправя молба към съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила оспореното решение, като правилно и законосъобразно.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и взе предвид доводите на страните, приема следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано във връзка с подадено заявление № 94-ДОИ-34/23.10.2024 г. от С. Т. и А. Г. (съдружници в адвокатско дружество „Д., Г., К. и В.“). Иска се предоставяне на информация относно следните въпроси:

1. Изпратен отговор от министъра на икономиката до Европейската комисия, в който е изложена одобрената позиция на България относно готовността за прекратяване на двустранните инвестиционни договори, сключени между България и държавите-членки на ЕС.

2. Писмо от заместник министър председателя и министъра на финансите на С. г-н И. М. до българския министър на икономиката относно постигане на обща позиция на държавите членки за съществуването и прилагането на двустранните инвестиционни договори в рамките на ЕС, както и изготвения и изпратен отговор на това писмо от страна на България, и/или

3. Писмо от генерална дирекция „Вътрешен пазар и услуги“ до постоянния представител на България към ЕС г-н Б. К. с искане за информация относно двустранните инвестиционни договори в рамките на ЕС, и/или

4. Аналогична/сходна кореспонденция по съгласуване, консултации, обсъждания и/или преговори относно прекратяване на двустранните инвестиционни договори в рамките на ЕС и последиците от това.

След разглеждане на заявлението, е издадено решение № РД-11-42/07.11.2024 г., на Министерство на Икономиката и индустрията, с което по т.1 се отказва достъп до исканата информация с аргумент, че исканият документ не е намерен в учрежденския архив на Министерството.

По т.2 от искането е изпратено писмо от заместник министър – председателя и министър на финансите на С. г-н И. М. до министъра Т. Т. с вх. № 99-00-619/12.10.2010 г. и писмо до генералния директор на ГД „Европейски съюз“ на МВнР с изх. № 99-00-619/23.11.2010 г.

По т.3 от искането е изпратено писмо от Б. К., постоянен представител на Република България към ЕС до Т. Т., министър на Икономиката, енергетиката и туризма с вх. № 54-00-212/28.02.2011г. в МИИ с приложено към него писмо от генерална дирекция „Вътрешен пазар и услуги“ на ЕС с искане за предоставяне на информацията относно двустранните инвестиционни договори, сключени между държави – членки на ЕС.

По т.4 от искането е изпратен доклад до министъра Т. Т. от И. М., заместник-министър относно двустранните инвестиционни договори, сключени между държавите-членки на ЕС с рег. № 54-00-212/31.05.2011 г., писмо до генералния директор на ГД „Европейски съюз“ МВнР с приложено писмо от министър Т. Т. до Б. К. с изх. № 54-00-212/31.05.2011 г., паметна записка № 91-00-382/19.10.2011 г. относно среща на директора на дирекция „Вътрешноикономическа политика“ с началника на отдел „Свободно движение на капитали“, генерална дирекция „Вътрешен пазар и услуги“ на ЕК по въпросите за двустранни инвестиционни договори, сключени между държавите членки на ЕС, писмо на МИЕТ до дирекция „Международни финансови институции и сътрудничество“, Министерство на финансите, изх. № Т04-19-16/31.01.2012 г. във връзка със запитване на ЕК относно сключените от държавите членки двустранни инвестиционни договори, след влизане в сила на договор от Л. на 1 декември 2009 г. и отговор от МФ до МИЕТ, техен изх. № 04-17-100/03.02.2012 г., вербална нота № 1087/27.06.2016 г. от посолство на Румъния в С., вх. № 54-00-1866/28.06.2016 г. в Министерство на икономиката, писмо до Р. А., заместник - министър на външните работи и до К. К., заместник – министър на финансите от Л. П., заместник – министър на икономиката с изх. № 54-00-1866/13.07.2016 г. във връзка с получена вербална нота № 1087/27.06.2016 г. от посолство на Румъния относно прекратяване на двустранните инвестиционни договори между държавите членки на ЕС.

Въз основа на така установената фактическа обстановка по делото, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна в законоустановения срок срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна, като съображенията за този извод на съда са следните:

Обжалваното в настоящото производство решение е издадено от компетентен административен орган – Министър на икономиката и индустрията, в съответствие с

разпоредбата на чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ. Редът и условията за предоставяне на достъп до обществена информация са подробно регламентирани, като в чл.28, ал.1 от ЗДОИ е установено изрично задължение на субектите да разгледат подадените до тях заявления за достъп до търсената информация, като това задължение е скрепено и със срок - не по-късно от 14 дни след датата на регистриране на заявлението. Съгласно ал.2 на цитираната разпоредба, в определения от закона срок органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация, за което уведомяват писмено заявителя. Съгласно чл.29, ал.1 от ЗДОИ в случай, че не е ясно точно каква информация се иска или когато тя е формулирана много общо, заявителят се уведомява за това и има право да уточни предмета на исканата обществена информация.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради което не е налице отменителното основание и по чл.146, т.3 АПК.

По отношение на правилното прилагане на приложимите материални разпоредби съдът намира, следното:

Легално определение на понятието обществена информация е дадено в чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ и това е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Обществената информация представлява сведение, знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Обществена информация са всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект.

Съгласно чл.9, ал.1 от ЗДОИ, обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна. Официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия (чл.10 от ЗДОИ). Служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации (чл.11 от ЗДОИ). Достъпът до официална обществена информация се осигурява чрез обнародването ѝ, а достъпът до служебна обществена информация се предоставя по реда на ЗДОИ. Съдът намира, че поисканата информация следва да се квалифицира като служебна по смисъла на чл.11 от ЗДОИ.

В чл.13, ал. 2 е уредено ограничението на достъп до служебна информация, като е предвидено че достъпът до служебна обществена информация може да бъде ограничен, когато тя: 1. е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение /мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации/; 2. съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или

предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи.

Законът въвежда ограничение за предоставяне на достъп до обществена информация и в случаите по чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ, регламентиращ основанията за отказ за предоставяне на обществена информация, когато: 1. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон; 2. достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. Анализът на разпоредбата показва, че изключение от посоченото правило е допустимо само в хипотезата на надделяващ обществен интерес, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3 (§ 1, т. 6 Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДОИ), като във всеки конкретен случай, за да се позове на разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 1 и т.2 от ЗДОИ задълженият субект следва да преодолее оборимата презумпция, регламентирана в § 1, т. 5 ДР на ЗДОИ.

По т.1 от заявлението административният орган е дал отговор, че исканите документи не са намерени в Министерството. За да откаже достъп до обществена информация административният орган следва да извърши преценка и анализ за вида и характера на исканата информация, дали е налице надделяващ обществен интерес, дали исканите документи са класифицирани като държавна, а и като служебна тайна. В случая такава преценка не е извършена.

Търсената информация касае преговори, кореспонденция и документи във връзка с двустранни инвестиционни договори на България, в които процеси Министерството на икономиката и индустрията е имало участие. В конкретния случай административният орган се е позовал само на обстоятелството, че съответния документ не е намерен. Това обстоятелство обаче е несъстоятелно предвид фактът, че информацията следва да се съхранява в Министерството и същата е свързана с общественния живот в страната.

Тъй като исканата информация съдържа данни и сведения за Република България относно координирането, организацията и контрола по осъществяване на държавна политика в областта на икономиката и индустрията, предоставянето ѝ ще спомогне за по-голяма прозрачност относно дейността на Министерството във връзка с двустранните инвестиционни договори, по които Република България е страна.

За пълнота на гореизложеното следва да се посочи, че когато задължен субект по чл. 3, ал. 2 от ЗДОИ отказва искана от него информация, той задължително трябва да изложи мотиви относно редовността, допустимостта и основателността на искането за предоставяне на достъп до обществена информация. Мотивите на административния акт имат съществено значение, а в случая такива на практика липсват в обжалвания отказ, в който само е посочено, че искания документ не може да бъде намерен. Ето защо, оспореният индивидуален административен акт следва да се отмени, а

преписката да се върне на ответника за ново произнасяне при спазване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на решението.

Предвид изхода на правния спор и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя А. Г. следва да бъдат присъдени разноски по водене на делото – за държавна такса в размер на 10 (десет) лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № РД-11-42/07.11.2024 г. на Министър на икономиката и индустрията, с което е отказано предоставяне на отговор по т.1 от заявление № 94-ДОИ-34/2024г.

ИЗПРАЩА преписката на административния орган за произнасяне по т.1 от заявлението в 14-дневен срок от получаване на съобщението,

ОСЪЖДА Министерство на икономиката и индустрията да заплати на А. А. Г. с адрес [населено място], [улица], [жилищен адрес] сумата в размер на 10 /десет/ лева, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО съгласно чл. 40, ал. 3 от ЗДОИ е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: